

שפת אמת לפרשת נשא (תרמ"ב)

"במדרש יקרה כו' מפנינים. כי עיקר שבח התורה שנותנת חיים לעושיה גם בעוה"ז. ולעושי' דייקא שמביאין אור תורה גם בעשי'. וחז"ל דרשו ממי שנכנס לפני ולפנים כענין שאמרו יפה שעה אחת בעוה"ז כו'. הגם שעוה"ז דומה לפרחדור בפני עוה"ב. מכל מקום יקר וחביב לפניו עסק התורה בחוץ בפרחדור מהכניסה להטרקלין כי זה פריעת שר לאדם. אבל לעשות רצונו ית' בעוה"ז הוא השליחות והמכוון שרוצה הקב"ה מאתנו. וצריך להיות יקר בעינינו זאת מכל המדריגות. כדמסיים קרא וכל חפציק לא ישוו. ובמ"א כתיב חפצים דרשו חז"ל על חפצי שמים ג"כ שאין כל המצות שוין לד"א מן התורה. וכתיב חכמות בחוץ תרונה ברחובות תתן קולה דרשו חז"ל במקום שמרחיבין אותה. הוא כנ"ל התפשטות הארת התורה. ונראה עוד כי באמת נגזר אור גדול בכל הבריאה מכח עשרה מאמרות רק שהי' נעלם מאוד וע"י התורה יכולין להוציא ולברר יקר מזולל. וז"ש וידבר כו' כל הדברי' האלה לאמר שעל ידי עשרת הדיברות נתקנו העשרה מאמרות שהם יקרים עד מאוד:

במדרש ישא ה' פניו וכתיב אשר לא ישא פנים ומתרץ כשעושין רצונו של מקום. וקשה א"כ מה צורך לנשיאת פנים. ונראה לפרש שהקב"ה רואה שע"י הנשיאת פנים והתקרבות נשיב אליו ית' לכן הוא מקרב אותנו הגם שאין ראויים. וז"ש עושין ר"ל שעושין אח"כ והקב"ה עבר ועתיד הכל שוה לפניו ב"ה וכדדרשו במדרש אתם המעט כשהקב"ה מיטיב עמהם ממעטין עצמן. א"כ מכש"כ כשאין ראויין והקב"ה נושא להם פנים וודאי ממעטין עצמם לכן נושא להם פנים. וכענין זה כתב במדרש על פסוק אשמעה מה ידבר כו' כי ידבר שלום כו'. ועי"ז אל ישיבו לכסלה ע"ש בפרשת הנשיאים. וכ"כ שלום לרחוק ולקרוב כו'. שהקב"ה נותן יד למי שמוכן ע"י זה ההתקרבות לשוב אליו ית'. ואמחז"ל הוי מתלמידיו של אהרן כו'. וכ' שאהרן כשהי' רואה בעל עבירה הי' מקרבו כו' ועי"ז בוש ושב וע"ז כתיב בשלום ובמישור כו' ורבים השיב מעון. ובלי ספק מדה זו היא ממדותיו של הבורא ית'. כי האנוש מאלוה יצדק. ובדרך הלצה הוי מתלמידיו של אהרן דייקא כי ודאי אותן שקירב אותם הי' להם מורך הלב ששבו עי"ז ההתקרבות ונקראו תלמידיו ויש לנו להיות כמו אותן התלמידים. וכשהקב"ה מטיב עמנו יש לנו להשכיל להכניע אליו בתשובה שלימה כנ"ל: